

CAPÍTOL 4

CARA A CARA AMB EN SON GOKU I EN VEGETA

✿ Quan em van preguntar si podia doblar en Son Goku, no m'ho vaig pensar ni mig segon i vaig dir que sí. I ho dic bé, “podia”, ja que “voler”, evidentment sí que volia. Quan et criden per doblar una sèrie o una pel·lícula, en definitiva, per a una convocatòria, la frase típica i tòpica de l'ajudant de producció (que és la persona que s'encarrega de convocar els actors) és la següent:

—Com ho tens el dia “x” per a una convocatòria a “tal lloc” amb “tal director/a”?

O en el cas d'una sèrie:

—Com ho tens a partir del dia “x” per fer un paper d'una sèrie...?

En aquella època, tot i que no feia gaire que havia començat a doblar, tenia força feina, fins i tot ja havia fet algun protagonista. Per tant, el problema de tenir l'oportunitat de doblar en Goku radicava més en el tema de poder compaginar-ho amb les altres convocatòries que ja tenia, sobretot amb una sèrie que doblava des de feia més d'un any en un altre estudi, com era *Veïns*. Amb *Veïns* vaig tenir la sort de fer el meu primer paper destacat en una sèrie llarga, de molts episodis, però no va ser la meua primera sèrie: jo em vaig estrenar amb una sèrie brasilera anomenada en català *La senyoreta*. Però el personatge que vaig tenir l'oportunitat de doblar a *Veïns*, en Henry (el germà del personatge que interpretava la Kylie Minogue), va ser el paper més important que havia fet fins llavors en una sèrie.

Sortosament, m'ho vaig poder compaginar gràcies, sobretot, a la bona voluntat dels ajudants de producció dels estudis on treballava en aquella època.

Quan t'ofereixen un “caramel” com aquest, només pots estar-ne agraït a la persona que ha pensat en tu per poder fer aquesta feina. En el cas de *Bola* l'agraïment va directe a en Joan Pera,

la persona que va decidir que fos jo qui substituís la Mònica Padrós. Val a dir que en Joan Pera, com a director de doblatge, sempre ha sigut una persona que ha donat moltes oportunitats a la gent que comença, la seva experiència contrastada i la seva qualitat en la direcció són trets fonamentals i necessaris que el capaciten per adonar-se dels recursos que pot oferir una persona nova en el món del doblatge. Aquest “bon ull” fa que doni moltes oportunitats a la gent que comença. Jo sempre he dit que per a un director és molt gratificant donar oportunitats als que s’inicien i poder ampliar la labor professional amb una labor didàctica. I és que en aquesta feina, per molts estudis que facis, i com en moltes altres feines (sobretot artístiques), fins que no treballes “a peu de camp”, no en saps pràcticament res.

La primera reacció que vaig tenir quan vaig penjar el telèfon de casa, amb l’agenda encara a la mà, és que no en sabia pràcticament res, d’en Son Goku. Podia comptar amb els dits de la mà els cops que l’havia vist per televisió i, és clar, me’n vaig penedir. Com era aquell personatge? Quins trets essencials tenia? Avui dia, amb l’ajuda d’Internet, és pràcticament impossible no poder conèixer un personatge d’una sèrie d’animació, però a principis dels anys noranta la gent amb prou feines tenia mòbil. A més, l’horari en què emetien la sèrie era molt dolent per a mi, ja que la majoria de tardes jo estava treballant. De manera que fins que no vaig anar a l’estudi no vaig “conèixer” de ple, i com es mereixia, en Son Goku. Però un dels aspectes que tenia clar, sobretot gràcies a la interpretació de la Mònica Padrós, era que es tractava d’un personatge molt vital, que desbordava “bon rotllo” per allà on passava. A la vegada, només veure’l ja em vaig adonar que em sentiria còmode doblant-lo; aquell personatge representava un noi de la meva edat, no havia de fer cap esforç amb la veu, “posar” la veu a en Goku era “posar-li” la meua veu. Evidentment, aquesta realitat ha fet que sigui ineludible que hi hagi gent que em reconegui en el moment que parlo, ja sigui a la televisió, a qualsevol medi audiovisual o pel carrer. Utilit-

zar la meua pròpia veu em va fer més fàcil “trobar-me” amb el personatge; no havia d’estar pendent de col·locar la veu, de no “anar-me’n” del personatge en aquest aspecte. Podia centrar-me més en la interpretació, en els trets distintius que li conferien un caràcter propi, aquells quatre aspectes que Akira Toriyama tenia clar i que el diferenciaven dels altres personatges.

Quan dobles un personatge animat, a diferència del personatge de carn i ossos, l’actor de doblatge és qui li ha de posar la seva pròpia ànima, qui li ha d’insuflar vida. Ja ho he dit més d’un cop: és el tret més important per fer un bon doblatge d’anime. Saber situar l’ànima que li pertoca al ninot per aconseguir que la gent, l’espectador, el reconegui, s’hi involucri i l’adopti com a seu. De manera que, sense que un se n’adoni, es forgi un traçat que uneixi la història que l’autor explica a través dels dibuixos i l’espectador. Es pot comparar amb la relació que s’estableix entre el lector de còmics o de llibres i el personatge que el mateix lector crea en el seu cervell. Quantes vegades diem que ens ha agradat més el llibre que la pel·lícula? Amb el llibre, adoptem i emmotllem les nostres pròpies imatges a través de la realitat lingüística de la ficció i no estem subordinats a les estructures visuals i fotogràfiques que determinen i componen la realitat del creador. Però també, a vegades, la força visual és tan poderosa que acceptem la proposta que ens ofereix l’autor com a única i intocable, i aquesta “acceptació” és tan nostra que moltes vegades només ens adonem de la seva força quan traeix la realitat que ha unit autor i lector/espectador, quan, per exemple, fan una versió fílmica de la sèrie (en tenim un cas recent) i no segueixen cap dels seus patrons argumentals i estètics. Nosaltres, els actors de doblatge, formem una part important d’aquest fil conductor emissor-receptor: en el moment que s’estableix el contacte visual (el dibuix, els moviments del personatge...) juntament amb el contacte auditiu (la veu, la manera de dir-ho, els sentiments que transmeten, en definitiva, la seva ànima), és quan es crea aquest vincle perfecte i irrenunciable. No és exa-

gerat dir-ho: són uns maons que formen un petit fragment dels pilars que conformen la teva vida.

🔥 El primer cop que vaig veure el gran superguerrer de l'univers de *Bola de Drac*, em vaig quedar una mica decebut. Com que de tant en tant feia papers eventuals a la sèrie i en seguia més o menys l'argument, sabia que s'anunciava la arribada imminent a la Terra de dos guerrers del l'espai que ja s'endevinava que generarien problemes a en Son Goku i els seus amics. En cas contrari, no els haurien anunciat amb tant de rebombori.

Val a dir, però, que, quan es va obrir la porta d'aquella nau rodona que havia impactat sobre la capa de la Terra i van aparèixer en Nappa i en Vegeta, vaig pensar que no n'hi havia per tant. En Nappa, ja es veia a venir que era alt i gros però no gaire espavilat, mentre que en Vegeta era un esquitx que no aixecava dos pams de terra, per bé que semblava més llest i maquiavèl·lic que el seu company. Evidentment, sabíem que aquell parell de personatges eren dos destralers temibles que anaven per l'univers destrossant planetes que després venien al malvat Freezer, el més dolent entre tots els dolents. Ara bé, enlloc no estava escrit que els planetes que en Vegeta i en Nappa havien arrasat fins aleshores haguessin comptat amb defensors de la categoria d'en Son Goku.

Així doncs, tal com funcionaven les coses en aquella sèrie tan curiosa, podia ser perfectament que aquells dos nous personatges tinguessin tant 50 com només deu capítols de vida. El que jo no m'imaginava en aquell moment era que en Vegeta hagués arribat per quedar-s'hi, tant a la Terra com a la sèrie. En Joan Pera, el director, em penso que tampoc no s'ho imaginava, perquè, quan ens va repartir els personatges a l'Amadeu Aguado (Nappa) i a mi, ho va fer sense cap transcendència, com qui reparteix dos personatges episòdics més. El més petit, en Vegeta, me'l va adjudicar a mi simplement perquè el meu registre vocal era menys greu que el del meu company Amadeu, dotat d'una veu més masculina i potent, més adient per doblar un dolent corpulent com en Nappa.

Al món del doblatge, quan a algú li adjudiquen un personatge atractiu des del punt de vista interpretatiu —el d'un actor o una actriu reconeguts— o bé des del punt de vista laboral —molts capítols a la vista—, se sol celebrar mínimament felicitant la persona agraciada. Per exemple, quan, al seu torn, els meus companys Jordi Vila o Marc Zanni van saber que farien en Musculman o en Son Goku adult, lògicament van estar contents i van rebre felicitacions, perquè sabien que es tractava del protagonista de la sèrie. A mi mateix, un any abans, em van dir que faria en Nakano de *Musculman*, o sigui que també em van felicitar —i vaig felicitar-me— perquè sabia que tenia un any seguit de feina, ja que era molt evident que aquell personatge, tot i que no n'era el protagonista, tindria presència durant tota la sèrie perquè era un dels dos presentadors.

Quan se'm va adjudicar en Vegeta, però, ni fred ni calor, la veritat, perquè ni jo sabia que aquell personatge tindria tanta projecció ni el meu company Amadeu Aguado va poder endevinar que en Nappa moriria pocs capítols després a mans del seu propi col·lega, que inicialment era més dolent que el mateix dimoni. O sigui que la meua presa de contacte amb en Vegeta va ser l'habitual quan a un actor li atorguen un personatge normal i corrent que no se sap quants capítols durarà. El vaig escoltar diversos cops en original, per veure de quina forma s'expressava, i en Joan Pera em va donar algunes indicacions com a director, en el sentit que no calia forçar la meua veu natural, la qual cosa em va resultar grata, perquè, després de passar-me un any doblant en Nakano amb aquella veu extremadament aguda que em va tocar posar-li, considerava que era un descans poder doblar un personatge directament amb la meua veu. En aquell moment, és clar, encara no sabia que més endavant en Vegeta es passaria capítols i més capítols cridant com un boig.

Fet i fet, prendre-li la mida a en Vegeta no va resultar gaire complicat, només era qüestió de to, perquè els trets fonamentals del personatge eren la fatxenderia i l'arrogància. En pocs dies,

a mesura que vaig anar fent *takes*, em vaig anar sentint més i més còmode en la pell d'aquell ninot petit i alhora prepotent, i no em vaig plantejar cap altre objectiu més que interpretar-lo al millor possible per tal de poder continuar evolucionant com a actor de doblatge. L'únic que recordo és el comentari que va fer un dia una actriu de castellà, bastant veterana, que va treure el cap a la sala on doblàvem *Bola de Drac*. Quan vaig sortir de la sala, perquè ja havia acabat la feina, em va comentar que aquell personatge m'anava com anell al dit. “*¡Lo has pillao, nene!*”, em va dir; jo li vaig donar les gràcies i vaig pensar que es tractava d'una simple frase de cortesia, perquè aquella actriu recordo que era especialment sociable i amable amb els companys de la professió. No li vaig donar més importància a la qüestió, per bé que amb el pas del temps he de reconèixer que ella va tenir molta vista, ja que aquell personatge realment m'anava com anell al dit, perquè és prou evident que ens hem convertit en inseparables. Lògicament, si en aquell moment hagués sabut que els següents vuit o nou anys continuaria interpretant en Vegeta amb regularitat i que 20 anys després encara tindria l'oportunitat de reinterpretar-lo en una nova sèrie de 98 capítols que aleshores ni tan sols existia i que es diria *Bola de Drac Z Kai*, doncs segurament hauria destapat una ampolla de cava del bo i hauria convidat els meus companys i companyes a celebrar-ho efusivament. He de reconèixer, però, fent honor a la veritat, que els meus inicis amb en Vegeta van ser d'allò més prosaics, tot i que també vull remarcar que ens vam entendre força bé des del primer instant.